

κτοι, φέροντες τὸ ὄνομα Carabins d' Arnaud, καὶ διαπρέπουσιν εἰς τοὺς πολέμους τῆς Ῥοχέλλης, Σαβοΐας, Λαγγελδόκης καὶ Λορραίνης. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τάγμα τοῦ Ἀρνῶ ἀπετέλουσαν Γάλλοι καὶ Ἑλληναὶ, οἱ τελευταῖοι ἀποχωρισθέντες σχηματίζουσιν ἴδιον σῶμα ὑπὸ τὸν δούκα Saint-Simon, τότε μὲν ἐπονομασθέντες οἱ ξένοι Καραβίνοι, ὕστερον δὲ les Carabins de Saint-Simon· παρευρέθησαν εἰς τοὺς πολέμους τῆς Ἰσπανίας, Φλανδρίας, Πικαρδίας κλπ. μέχρι τοῦ 1661, ὅτε καὶ ἀφέθησαν ¹⁾. Ὡς οἱ Ζαγδαροὶ ἐπεριφρόνουν τὴν ζωὴν, οὕτω καὶ οἱ Καραβίνοι ἐθεωροῦντο ὡς οἱ μᾶλλον ριψοκίνδουνοι τῶν στρατιωτῶν «gens déterminés, comme le furent depuis les Dragons dela Ferté», λέγει ὁ Daniel.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δηλοῦται ὅτι οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Καραβίνοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ, ὑπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων λεγόμενοι ἰππικοντιστῆς ²⁾, ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ριπταριστῆς καὶ ὑπὸ τῶν Στρατιωτῶν ζαγδαροὶ. Ἡ πολλὰς μνημονευθεῖσα Πικαρδομὴ τοῦ Φωκᾶ διατυπῶν ὅτι αἱ προφυλακαὶ τοῦ ἀκριτικοῦ ἰππικοῦ συγκείμεναι ἐξ ἑκκτὸν ἰππέων ὤφειλον ν' ἀκροβολίζωσι τοὺς ἐχθρούς καὶ μάχωνται πεζῇ τε καὶ ἀπ' ἵππου ³⁾. Ὡς οἱ θαλασσοὶ Καραβίνοι μάχονται ἐν τῇ ξηρᾷ, οὕτω καὶ οἱ βυζαντινοὶ ριπταριστῆς πολεμοῦσιν ἐν ξηρᾷ τε καὶ θαλάσῃ ⁴⁾.

Καθὼς οἱ Ἀργεῖοι ἀφανισθέντες ἐν Γαλλίᾳ ἀφῆκαν αὐτὸ τὸ ὄνομά των εἰς δήλωσιν τῆς ἐκείθεν διαβάσεως των, οὕτω καὶ οἱ διαδεχθέντες τούτους Καραβίνοι ἐπιζῶσιν ἔτι ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ. Ἄλλοτε carabins ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν Γάλλων πάντες οἱ μαθητευόμενοι ἐπιστήμονες, νῦν δὲ μόνοι οἱ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς φοιτηταί. Εἰς τούτους ὀφείλει τὸ ὄνομά του καὶ τὸ γνωστὸν ὄπλον ἢ *καραμπίνα*, καλουμένη ἄλλοτε καὶ *μουσκέττον* κατ' ἰταλικὴν μετάφρασιν τοῦ εἴδους τῶν βλημάτων, τὰ ὅποια οἱ Βυζαντινοὶ τακτικοὶ ὠνομάζον *μυίας* (la mosca).

Ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ Regnard ἀπαντῶσα κωμικὴ φράσις *orchestre de carabin* ἀποδεικνύει ὅτι ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς τῶν Καραβινῶν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς Γάλλους τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν οἶαν καὶ παρὰ τοῖς Βενετοῖς. Ὁ προσφιλεὶς χορὸς τῶν Στρατιωτῶν ἦτο ἡ πυρρίχη, ἡ μέχρις ἡμῶν διασωζομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Τσαμικός, ἡ κλέφτικος χορὸς. Ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν τὴν πυρρίχην ἐχόρευον οἱ λεγόμενοι ἀρμάτοι, ἢ ἀρματοῦραι, ἧτοι τὰ παλληκάρια τῶν Στρατιωτῶν, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Πτολεμαίου· ὀπλορ-

χισταί, ὅπερ εἰσὶν οἱ μεθ' ὀπλων ὀρχοῦμενοι, οὐ καλοῦσιν ἀρματοῦρας.» ⁴⁾. Ἡ πυρρίχη τῶν Στρατιωτῶν δὲν ἦτο ἀπλοῦς χορὸς, ἀλλὰ καθαρὰ πολεμικὴ παράστασις, ἐν ἣ ὁ ὀπλορχιστῆς διαιρούμενος εἰς δύο πολεμικὰ στρατόπεδα παρίστων Σκρακηνούς ἢ Τούρκους καὶ Ἑλληνας μαχομένους, μέχρις οὐ οἱ πρῶτοι καταπονόμενοι ὑπὸ τῶν δευτέρων παρεδίδοντο ὡς αἰγμάλωτοι. Μίμησις τῆς Στρατιωτικῆς ταύτης πυρρίχης εἶνε ἡ παρὰ τοῖς Βενετοῖς διαμείνασα *Moresca*, οὕτω λεγομένη οὐχὶ διότι ἀπὸ τῶν Μορί (Αράβων) ἐλήφθη, ἀλλὰ διότι παρίστα τοὺς Μόρους ἠττωμένους ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Κρήτης παρίστατο ἡ πυρρίχη ὡς μεσοσκήνιος τοῦ δράματος.

Πλὴν τῆς πυρρίχης ὁ ἦχος τῶν Στρατιωτικῶν τραγουδιῶν ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν ἐν γένει μὲν ἐπηνεῖτο ἡ πρωτοτυπία τοῦ ρυθμοῦ καὶ ὁ μέχρι μελαγχολίας παθητικὸς τόνος, ἄλλοι ὅμως ἐψέγον τὰ ἔξσηματα ταῦτα ὡς μονότονα καὶ πέραν τοῦ δέοντος ἐνθουσιῶντα τοὺς ψάλλοντας. Ἄλλὰ καὶ κακόφωνοι καὶ περιχυτολόγοι Στρατιωτῶν συνετέλεσαν εἰς διακωμώδησιν τῆς μουσικῆς των. Περὶ τὰ μέσα τῆς 15^{της} ἑκατονταετηρίδος οἱ διασημότεροι τῆς Ἰταλίας μουσικοδιδάσκαλοι τονίσαντες διάφορα ἔξσηματα κατὰ τὸν Στρατιωτικὸν ἦχον ἐδημοσίευσαν ταῦτα εἰς ὄνομα τοῦ Μανώλη Βλέσση, Νκυπλιέως Στρατιώτου, γνωστοῦ διὰ τὸν περιπλάνητον βίον του καὶ ἰδίᾳ τὰς γελοίας περιχυτολογίας του. Ὁ ἐνετὸς Μολῖνος συνέγραψε μέγα ποίημα, ἐν ᾧ κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀριστοῦ διακωμῶδει τὸν Ἑλληνα Orlando Furioso. Καὶ πιθανὸν μὲν ὅτι ἐφάμιλλος τοῦ Βλέσση Καραβινὸς συνετέλεσεν ἐν Γαλλίᾳ εἰς διακωμώδησιν τῆς Στρατιωτικῆς μουσικῆς, ὡς δηλοῖ ἡ προσημειωθεῖσα γαλλικὴ φράσις, ἐν γένει ὅμως αὕτη πολὺ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν εἰδημόνων, καὶ εἰς πολυτελεῖ ἡγεμονικὰ δεῖπνα μνημονεύονται καὶ Στρατιῶται παίζοντες τὸ θαμποῦρι (ταμποῦραν) καὶ κατακλιθόντες τοὺς συνδαιτυμόνας διὰ τοῦ ἔξσηματός των. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει ὁ Σανούτος ἕνα τῶν αἰοιδῶν στρατιωτῶν παρευρεθέντα εἰς τὸ μέγα διπλωματικὸν δεῖπνον τοῦ καρδινάλιου Γριμάνη (1505): «Εἰσῆλθεν ὁ Ἀλβανός, καλούμενος Βαυρέττας, ἐνδεδυμένος χρυσοῦρῃ ἐνδύματα καὶ κρατῶν ταμποῦραν ὅλον ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένον, συνωδευμένος ὑπὸ συντρόφου κρατούντος μικρὰν λύραν, καὶ ἀμφοτέροι ἐν τῷ αὐτῷ ρυθμῷ ἐπαίζον ἔξσηματά τινα θελακτικά, λεπτὰ καὶ πολὺ εὐχάριστα» ⁵⁾.

Οἱ ἐν Γαλλίᾳ Στρατιῶται οὕτε πολυάριθμοι ἦσαν, οὔτε ἠδύναντο νὰ ἐπισκιάσωσι τὴν ἀξίαν καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ἑλβετῶν μισθοφόρων, εἶνε μάλιστα ἄπορον πῶς μετὰ τὴν ἐν Μαρρινῶν μά-

¹⁾ Susane, histoire de la Cavalerie Française, τόμ. Γ', σελ. 128, 133. Παράβ. Daniel, histoire dela milice, σελ. 166-171.

²⁾ Τακτικὴ αὐτοκράτορος Λέοντος, VII, 33.

³⁾ Περὶ Πικαρδομῆς πολέμου, σελ. 208.

⁴⁾ Λέοντος, περὶ ναυμχίας, XIX, 13.

⁴⁾ Γλωσσάριον Μεουρσιῶν ἐν λέξ. Ἀρματοῦρα.

⁵⁾ Sanuto Diarii, VI, σελ. 174.

